

Димитър Бежански

Касандра – неприобцената

Зима.

Студ.

Ситен сняг злобно вали над махалата и засипа сайванта на бай Витлеем. Под сайванта спи мечката Касандра, нежно прегърнала бронзовия бюст на поета Дебелянов.

Това е навън. А вътре, в къщурката, бумти зачервена печка и край нея замислено крачи по долни гащи бай Витлеем. Перчемът му е разочорлен, а въздишките му миришат на мастика.

Трудно му е на бай Витлеем. Не може да вземе решение. От една страна, ако речеш – неговата е лесна: нали казаха – малцинствата ще ги приобщават към властта! Добре! Бай Витлеем е готов за приобщаване! Ахмедчо му уши костюм „Армани“, Кичо му открадна обувца „Вог“, Джалма му изплете вратовръзка „Гучи“. Даже една златна пендара ѝ закачи Джалма, та връзката лъсна – по-истинска от Гучевите.

Та от една страна, ако речеш – неговата е лесна! Ще стане я депутат, я заместник-министър, па дори и кмет може да стане! И ще си живее живота! По коктейли ще вечеря, по резиденции ще спи, по шведски маси ще си избива махмурлука!

Това – от една страна.

От друга страна, покрай него и така Гюла ще живне. Нема начин тя да не отвори некая фондация „Леле, како!“ или „Бъдеще за врачките“ – името после ще го мислим.

Ахмедчо, Караджата, Пъшо и те... Абе, целата махала е уредена! Кой – посланик, кой – митничар, кой – ваксаджия на летището, гладни нема да одат!...

Това – от друга страна.

Обаче – от трета страна?! От трета страна е мечката! Касандра! Що да я прави бай Витлеем сега тая мечка? Добитък! Ни у парламент да го водиш, ни у борд на директори да го цаниш! А и без нищо да го оставиш...

Мисли бай Витлеем, пие мастика, пак мисли, пак пие мастика, накрая къса живо месо от сърцето си и решава: „Не, мечката, не! Касандра няма да я приобщаваме! Ще играе хоро тя! Още ще играе! Хоро, хоро, хоро! И ще гази народа за здраве! И ще показва по панаирите как Стоичков ляга за дузпа и как Божков целува ръка на Макгърк! Бе все некой требе и да работи у тая държава, бе!“

Бай Витлеем решително облича костюма и отива под сайванта.

– Айде, Касандро! – разтърква той мечката. – Айде, чумо проскубана! Стига летаргии и зимни сънища! Тебе работа те чека!

Мечката бавно вдига глава. Погледът ѝ е влажен и тежък като бронзовия бюст на поета Дебелянов.

КРАЙ

© 2001 Димитър Бежански

Източник: <http://bezmonitor.com>

Публикация:

Димитър Бежански, „Търся французайка“, ISBN 954-715-099-5
(с) Димитър Бежански, 2001, (с) Доньо Донеv, 2001, (с) ВСУ „Черноризец Храбър“ –
Варна, 2001

Публикува се на <http://bezmonitor.com> с любезното съгласие на автора.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3046>]